

SEFIRAT HAOMER

(1) רמב"ן ויקרא פרק בג

וצוה בחג המצות שבעה ימים בקדושה לפניהם ולאחריהם כי כולם קדושים ובתוכם ה', וממנה ממנה תשעה וארבעים יום שבעה שבועות כימי עולם, וקדש יום שניי בשם של חג, והימים הספורים ביןתים בחוליו של מועד בין הראשון והשמיני בחג, והוא יום מתן תורה שהראמ בזאת אשו המגדולה ודבורי שמעו מtower האש. ולכ"ר יקראו רבותינו ז"ל בכל מקום חג השבועות עצרת, כי הוא ביום שניי של חג שקראו הכתוב בן.

(2) ויקרא פרק בג

(טו) וספרתם לכם ממחורת השבת מיום הביאכם את عمر התנופה שבע שבתות תמיימת תהינה: (טז) עד ממחורת השבת השביעת תפוח חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה ליקוק:

(3) תלמוד בבלי מסכת מנחות דף סו עמוד א

גופא, אמר אביי: מצוה לימי נמי ומוצה לימי שבועי. רבנן דברי רבashi ממן יומי וממן שבועי. אמר מרני יומי ולא מני שבועי, אמר: זכר למקדש הוא. ריש"י אמר מרני יומי ולא שבועי - אמר האי מכיננא דהשתא לאו חובה הוא זהה לעמר אלא זכר למקדש בעלמא הוא הלכ'ר ביום סגי.

(4) רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ז הלכה נב

מצות עשה לספר שבע שבתות תמיימות מיום הבאת העומר שנאמר וספרתם לכם ממחורת השבת שבע שבתות, ומוצה למנות הימים עם השבעות שנאמר תפוח חמשים יום, ומתחילה היום מונין לפיכך מונהليل ששה עשר בנים.

הלכה כד מצוה זו על כל איש מישראל ובכל מקום ובכל זמן, ונשים ועבדים פטורין ממנה.

(5) המאור הקטן מסכת פסחים דף בכ עמוד א

ובספרת העומר יש ששואלין מה טעם אין אלו אמורים בו זמן ועוד מה טעם אין אלו ספרפים בלבד ברכיה ביום טוב שני של פסח כדאמריו לענין סוכה בשミニ ספרק שביעי מיתיב יתרבן ברוכי לא מברכין מפני שרבת הסוכה עומדת בנגד קדוש היום ה"נ ברכת העומר עומדת בנגד קידוש היום וכימני נמנאי ולא ליברך ברוכי ועוד מה טעם אין אלו ספרין שתי ספרות מספק כמו שאנו שמי י"ט מספק וככלו של דבר אין לנו להחמיר בספרת העומר שאינו אלא לחרב בעלמא והכין אסיקנא בדוכתא במנחות דאמיר מרני יומי ולא מני שבועי אמר זכר למקדש הוא אף על פי שאנו מונין ימים ושבועות מנהג הוא בידינו אבל להטעינו זמן אין לנו ועוד שלא מצינו ברכת זמן אלא בדבר שיש בו שם הנאה בגן נטילת לולב שהוא בא לשמה ותקיעת שופר לזכרון בין ישראל לאביהם שבשימים ומקרה מגילה דחס ומןאו עלן ופרקין ופדיין הבן שembrך אבי הבן שהחיים לפי שייא מספק נפל דבל ששנה שלשים יום באדם אינו נפל ולספרות העומר אין בו זכר לשום הנאה אלא לעגמת נפשנו לחרבן בית מאויין

(6) תלמוד בבלי מסכת סוכה דף מא עמוד א

משנה. בראשונה היה לולב ניטל במקדש שבעה, ובמדינה יומם אחד. משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא לולב ניטל במדינה שבעה, זכר למקדש. ושיהא יומם הנפץ כולם אסור.

גמרה. מנא לו דעתךין זכר למקדש? אמר רבי יוחנן: דבר קרא +ירמייהו ל+ כי עללה ארבה לר' וממכותיך ארכפאך נאם ה' כי נחחה קראו לך ציון היא דרש אין לה, דרש אין לה - מכלל דבעיא דרישא.

(7) רמב"ם הלכות חמץ ומצה פרק ח

וחזר וкорך מצה ומרור ומטבל בח:right;וסת ואוכלן بلا ברכה זכר למקדש

(8) תלמוד בבלי מסכת Baba Batra דף ס עמוד ב

אללא בר אמרה חכמים: סד אדם את ביתו בסיד, ומשיר בו דבר מועט. וכמה? אמר רב יוסף: אםה על אמרה. אמר רב חסדא: בנגד הפתחה. עושה אדם כל צרכי סעודה, ומשיר דבר מועט. מייא היא? אמר רב פפא: בסא דהרסנא. עושה אישא כל תכשיטיה, ומשיר דבר מועט. מייא היא? אמר רב: בת צדעה, שנאמר: +תהלים קלז+ אם אשכח ירושלים תשכח ימני מדבר לשוני לחכי וגוי'

(9) תוספות מסכת מגילה דף ב עמוד ב

ובה"ג כתוב דהיכא דאיינשי לברך בלילה ימנה למחר ברכה וכן הלכה אבל אם שכח לילא יומם לא ימנה עוד בברכה דבעין תמימות וליבא ואחר שבירך על הספירה אומר י"ר שיבנה וכו' מה שאין כן בתקיעת שופר ולולב והינו טעמא לפי שאין אלא הזברה עתה לבין ביהם"ק אבל לשופר ולולב יש עשויה.

(10) ספר החינוך מצוה שוו

משמעות המצויה על צד הפשט, לפי שככל עירך של ישראל אינם אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים הארץ וישראל, כמו שכתווב [ירמייהו ל"ג, כ"ה] אם לא בריתנו יומם ולילה וגוי. והוא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו מצרים כדי שיקבלו התורה בסיני וקיימות, כמו שאמר השם למשה [שמות ג', י"ב] וזה לך זאת כי אנכى שלחתיך בהוציאך את העם מצרים תעבדו את האלים על ההר זהה, ופירוש הפסוק כלומר, הוציאך אתם מצרים יהיה לך אות שתעבדו את האלים על ההר זהה, בلومר שתתקבלו התורה שהיא העיקר הגadol שבשביל זה הם נגאים והיא תבלית הטובה שלהם. וענין גדול הוא להם, יותר מן החירות מעבודות, ولكن יעשה השם למשה אות צאתם מעבודות לקבלת התורה, כי התפל עושין אות לעולם אל העיקר.